

Blue Beret

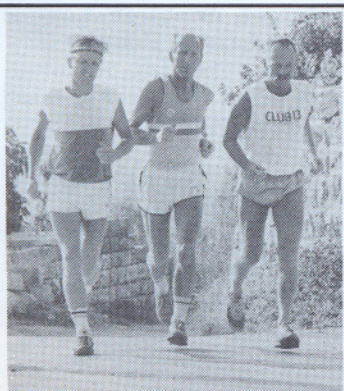
NR. 2/XIII, JULI/AUGUST 1984
DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

MAT- glede

●● Matglede både på kjøkken og matsal i NORMAINTCOY, viden kjent for sin lunsj og gjestfrihet.

Side 18 - 19

LØPS- glede

●● Eleganse i alle aldre når Runners Club, Saqi legger ut, med maraton og velvære som siktemål.

Side 7

UTRYKNING

leder

● ● Rent bortsett fra å være gøy, er ikke idrett å forakte sett også fra andre synsvinkler: fra et helsemessig, og fra et militært. Idrett bygger opp helsen som er en forutsetning for å kunne utføre soldattjenesten.

● ● Den sportslige aktivitet i kontingent tretten har allerede fra første stund vært meget høy, med aktiviteter på mange plan, både i NORMAINTCOY og NORBATT såvel som nede på kysten i NORCO. Også i UNIFIL-sammenheng gikk de norske fargene ganske til topps ved første mulige anledning, ved bordtennisturneringen i Italair.

● ● Innsatsen både på grunnplanet og i konkur-

ransesammenheng er verd å framheve. Den daglige fysiske fostringen som kommer såvel en selv som kropp og styrke til gode, og de konkurranseelementer som legges inn og som fører til at den norske kontingenten også på dette plan klarer å markere seg i styrken.

● ● Idrettsaktiviteten er en høyt prioritert del av velderdstilbudet, og er satt pris på og utnyttet av mannskapene, som også i stor utstrekning tar egne initiativ. Denne frivillige forbedring av egne fysiske ferdigheter er et pluss for ens egen tjenestefunksjon og for UNIFIL som fredsbevarende styrke i Sør-Libanon.

Lt. Leraand.

Fenr. Østad.

Blue Beret er organ for Den norske FN-styrken i Libanon. Redaksjon i kontingent XIII: Lt. Dag Leraand og fenr. Per Egil Østad. Trykk: Zavallis Press Ltd. Nicosia, Kypros.

**BLUE
BERET**

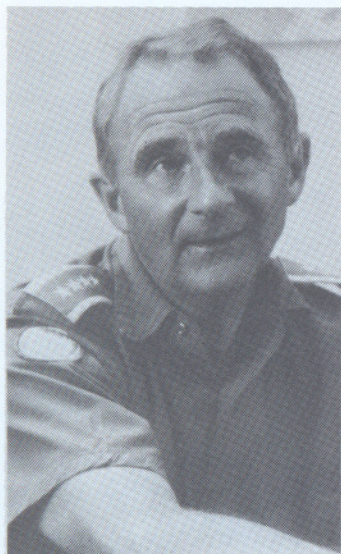
An estimated 1,500 shells rained down on both West and East Beirut Monday

FNs generalsekretær sammen med UNIFILs force commander, general William Callaghan.

Harde kamper i hovedstaden Beirut for statsminister Karamah kunne legge fram regjeringens fredsplan. (Faksimile fra nyhetsmagasinet Monday Morning).

- Trygghet med UNIFIL

Brigadelgeneral og DFC, Gabriel Lund.

—Vi ser klare eksempler på at UNIFILs nævær gjør livet sikrere for svi sivilbefolkningen.
—Ved en tilbaketrekning nå, kan man i verste fall stå overfor en situasjon som i Beirut i dag.

—Som for den libanesiske regjering, er South Lebanese Army et begrep vi ikke kan akseptere.

Det er noen av hovedpunktene fra en lengre samtale Blue Beret har hatt med UNIFILs Deputy Force Commander, brigadegeneral Gabriel Lund fra Norge, i hans kontor i hovedkvarteret i Naqoura. Lund har innehatt denne stillingen fra oktober i fjor, og vil fungere som NK i tilsammen ett år.

LIBANONS SKJEBNE
— Ved en tilbaketrekning

av UNIFIL fra Sør-Libanon nå, ville en i verste fall stå overfor en situasjon som kan sammenlignes med Beirut i dag. Vi vet det er en rekke fraksjoner også her i sør, og hvis UNIFIL trekkes ut, uten at de erstattes med andre styrker — det være seg en reorganisert, sterk, Lebanese Army — eller på annen måte, så ville det bli en kamp om posisjoner.

Slik vurderer brigadegeneral Lund situasjonen ut i fra hjemlig diskusjon om hensiktsmessigheten ved fortsatt å ha en kostbar fredsbevarende styrke stående i Sør-Libanon.

Hvis en slik uttrekning skulle foregå i dagens situasjon, tillegger han, — med israelerne her samtidig — så vil sørlibaneserne se på det som at man har overlatt Sør-Libanon til sin egen skjebne. Og at man da mer eller mindre aksepterer at de frie kreftene får avgjøre spillet. Risikoen vil med det være meget stor for at området vil kunne bli annektert, slik som andre steder — som Golan og Vestbredden.

— Så lenge den libanesiske regjering ikke ser ut til å være i stand til å stable en sterk nok styrke på beina til å erstatte UNIFIL i området, betyr vel dette at de fredsbevarende styrkenes oppgave vil strekke seg ganske langt inn i framtida?

— Ja, det vil jeg slutte meg til ut fra den nåværende situasjon. Når da Forsvarssjefen var her nede for en tid tilbake, så uttalte ikke han seg prinsipielt imot noen fortsatt norsk deltakelse, men det han savnet var en framdriftsplan. En politisk plan som går ut på at man kan gjennomføre gradvise tiltak i løpet av en periode — gjerne på opp till flere år — som kan medføre en løsning på situasjonen, og som kunne tillate at UNIFIL trakk seg ut.

NY SITUASJON

Om UNIFILs stilling etter den israelske invasjonen for vel to år siden, sett i sammenheng med at mandatet fortsatt er det samme, sier DFC:

generalsekretær i Libanon

Javier Perez de Cuellar besøkte UNIFIL-hovedkvarteret i Naqoura, og avla videre FINNISHBATT og FIJIBATT korte besøk. Under inspeksjonsturen til UNIFIL ble generalsekretæren utspurt av pressfolk om de fredsbevarende styrkens rolle i Sør-Libanon, og han uttalte blant annet at han fortsatt sto på sitt tidligere forslag om at UNIFIL-området bør utvides. Dette ble diskutert i Sikkerhetsrådet i fjor høst, men ble ikke godkjent, blant annet som følge av motstand fra USA.

Generalsekretæren uttalte at han kommet for å forsøke å hjelpe Libanon med å finne en varig løsning på landets problemer, men la til: Jeg har på ingen måte kommet med noen mirakuløse løsninger på Midt-Østens problemer, men jeg kommer med en bestemt vilje til å vise dere den interesse FN alltid har hatt i regionen.

I forbindelse med de Cuellar's besøk, hadde det fra israelsk side framkommet et forslag om at fradsbevarende styrker i FN-regi også skulle settes inn i Bekaa-

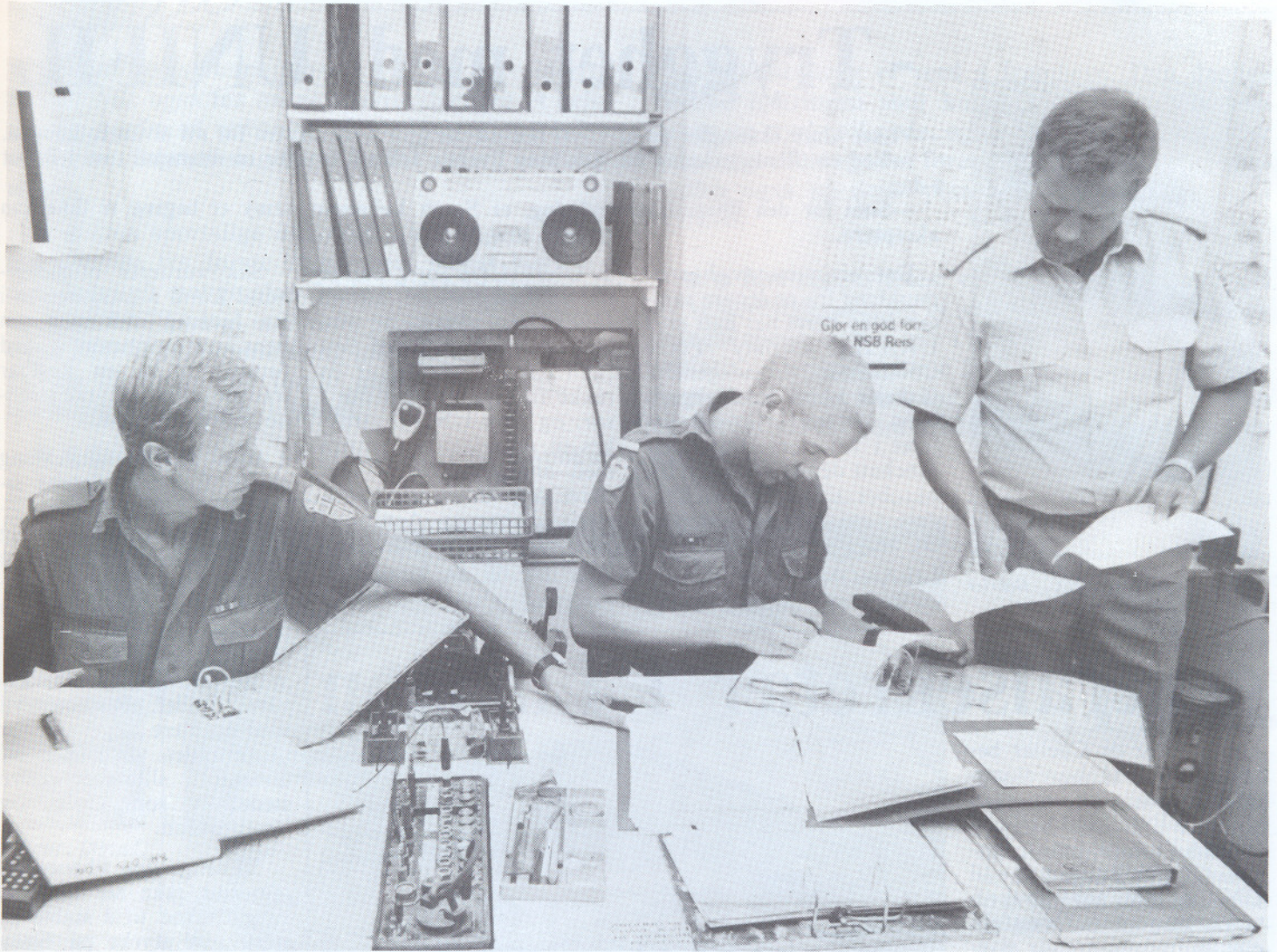
Generalsekretæren om bord i helikopter som ved en misforståelse holdt på å bli skutt ned.

dalen, som en buffer mellom israelske og syriske styrker. Et forslag generalsekretæren kategorisk avviste, med den begrunnelse at en slik styrke ville være med på ytterligere å dele Libanon, og at et slikt tiltak ikke ville være landet til hjelp. "FN er mot alt som kunne bety, direkte eller indirekte, en deling av Libanon. Vi ønsker at Libanon skal være i libanesernes hender," sa han.

Fra sitt hotellvindu i Beirut kunne Javier Perez de Cuellar selv på nært hold bevitne krigføringen. Hans

Libanon-besøk falt sammen med noen av de hardeste kampene i den libanesiske hovedstaden på mange år, med den "svarte mandag" i begynnelsen av juni, hvor over hundre mennesker ble rapportert drept. Generalsekretæren og hans følge var selv nær ved å bli skutt ned, da de fra Libanon fløy med helikopter til Syria. Ved en misforståelse var ikke flighten klarert med syriske myndigheter, og et rakettbatteri var klare på avtrekkeren før de for sik-

Forts. side 4

Fra oppsrommet vakthavende befal lt. Pettersen, vakthavende ass. Stig Lauby og MIO kapt. Berg.

9 mottatt. Slutt

Hvist du skulle komme over en radio som har battaljonens frekvens, kan du være sikker på at du vil høre 9 motatt. SLUTT.

Det er svaret som kom-

mer fra battaljonens oppsrommet, som er et nærvesenter for allt radiosamband i battaljonen.

De tar imot meldinger

fra alle kompaniene og om nødvendig sender disse videre til UNIFIL oppsrommet. Videre har de kontroll med nattpatroljer, at de er ute til

riktige tider, og all eskorte som foregår i enklaven. Oppsrommet er bemannet døgnet rundt av et vakthavende befal og en assistent.

Forts. fra side 3

kerhets skyld sjekket forholdet med sine overordnede. Også en påminnelse for den peruvianske generalsekretæren om det spente forholdet i Midt-Østen.

Etter Javier Perez d Cuellars besøk som foruten Libanon inkluderte Egypt, Syria, Jordan og Israel, kom en ny storpolitisk møteserie i gang i Libanon. Syrias vi-

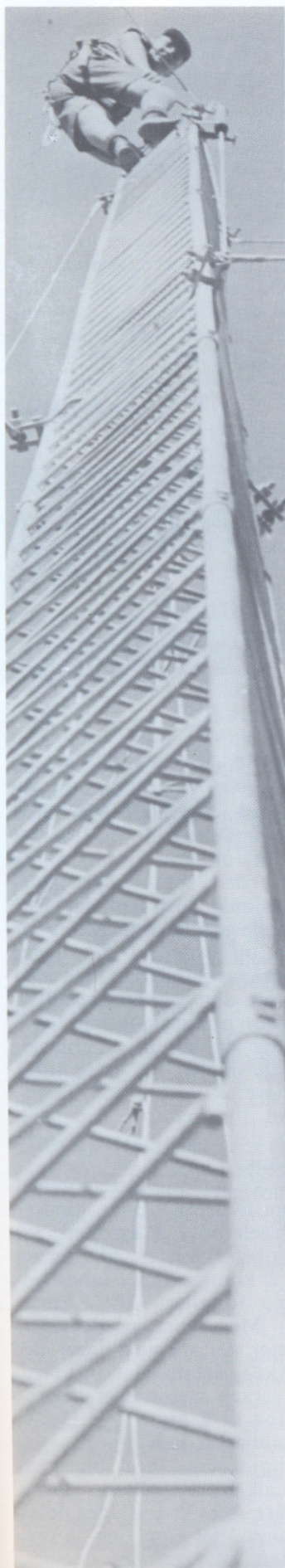
visepresident Abdelhalim Khaddam hadde lange møter med de libanesiske politiske ledere, og klarte å få de ulike fraksjonene i den nasjonale enhetsregjeringen til Rashid Karamah til å enes om en fredsplan. Siste uke i juni kunne den samme Karamah — en veteran i libanesiske politikk

som så mange av hans regjeringsmedlemmer — komme med optimistiske toner etter et langt møte i Bikfaya utenfor Beirut.

Etter det fem timer lange Bikfaya-regjeringsmøtet kunne Libanons statsminister legge fram en fredsplan som i mange kretser er blitt sett på som et første steg på

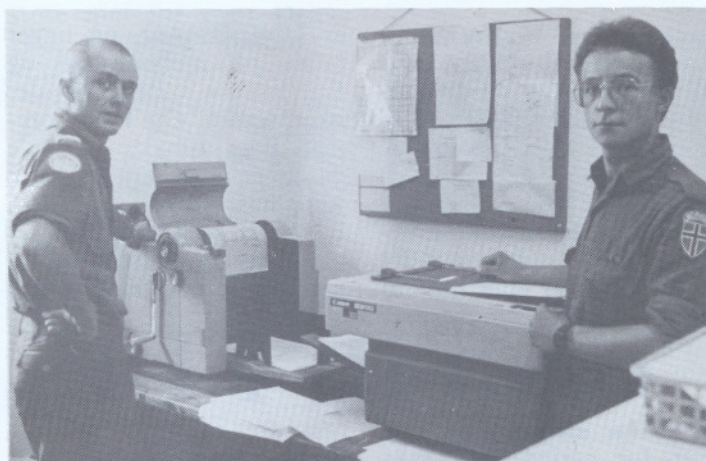
veien til å få slutt på ni års borgerkrig i landet.

— Vi er blitt enige om en sikkerhetsplan, annonserte statsminister Karamah. — Beirut vil igjen bli forent, alle passeringpunkter vil bli gjenåpnet, den "grønne linjen" vil bli eliminert og havnen og flyplassen vil fungere normalt igjen.

Full aktivitet på skrivestua, fra venstre: Heidi Pettersen, Trondheim, telefonlånende Jon Kjeldsberg, Horten — fra Pi-troppen, John O. Fadum, Oslo og Frode B. Korneliussen, Florø.

INN I NYTT HQ

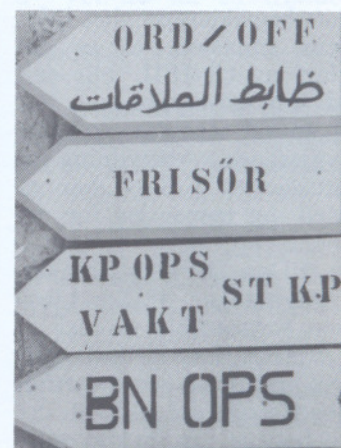
Fra den nye HQ-ekspedisjonen, hvor Egil Håvard Wedul fra Hegra (t.v.) og Arnstein John Skareng fra Karasjok er i tjeneste.

●● 20. juni var fristen for flytting av vårt hovedkvarter i Ebel es Sagi. Om enn ikke lenger enn rett ned i gata var det ikke et lite arbeid som skulle til for at alle koblinger og installasjoner, kontorer og stab kom på plass — og i funksjon.

Foranledningen var ikke mer dramatisk enn en huslei-kontrakt som ugjenkallelig så sin slutt, men med det har hovedkvarteret kommet inn i oppussede og trivelige lokaler, med sentrale steder som frisør og Radio NOR-BATT som nærmeste na-boer.

Fra inngangspartiet/vakten.

Nye lokaliteter for hovedkvarteret i Sagi.

Luftig jobb under nyinstallasjon i NORBATT HQ.

— Ved en tilba ketrekning nå, kan man i verste fall stå overfor en situasjon som i Beirut i dag.

— Det er klart at det mandatet UNIFIL fikk i 1978 er myntet på en helt annen situasjon enn den vi har i dag. Men det er like klart at forsøk på å endre det, å få det tilpasset situasjonen i dag, har vist seg meget vanskelig. Det er mange interesser ute og går, det er mange som skal være enige. Et eksempel på dette var det resultatløse forsøket på en mandatendring i fjor høst. — Men uansett er det viktigste at UNIFIL blir stående, fortsetter brigadegeneral Lund. — Uansett hvordan man vurderer mandatet og dets hensiktsmessighet i dagens situasjon, så er det klart at UNIFIL blir sett på som en styrke som har en meget viktig — kanskje avgjørende — betydning for situasjonen i Sør-Libanon. Med det mener jeg for det første:

- Den står her som en sikkerhet for at Sør-Libanon fortsatt blir en del av Libanon. Hvis UNIFIL blir trukket ut, så ser ihvertfall libaneserne det slik at det vil bety at verden mer eller mindre vil overlate områ-
- For det andre: UNI-

FILs nærvær i ansvarssområdet gjøre tilværelsen mye sikrere, roligere og fredeligere for sivilbefolkningen. Det ser vi klare eksempler på gjennom den daglige dont som gjøres her nå. I 1978 var det ti tusen mennesker igjen i det området som i dag mer eller mindre

er UNIFIL AO, nå ligger tallet på mellom tre og fire hundre tusen, og det øker stadig. Og folk kommer ikke tilbake hvis de de mener det er utrykt å være her.

UNIFIL — ISRAEL

FN-styrkens mandat innebærer blant annet at den

skal hjelpe den libanesiske regjering i å holde ro og orden i området. Men med dagens situasjon, med Israel som okkupasjonsmakt, er det den som ifølge internasjonal lov har det formelle juridiske ansvaret for ro og orden. I det ligger også at UNIFIL ikke kan gripe inn og hindre tiltak som okkupasjonsmakten etter de samme internasjonale regler har rett til å gjøre.

det til kreftenes frie spill, at dette kan bli en North Bank.

— Vi har ofte fått spørsmål om hvorfor vi ikke hindrer israelerne i å arrestere lokalbefolkningen, hindrer de i å komme inn i landsbyene, forteller DFC Lund. — Men svaret på der er at etter vår mening ligger det ikke i vårt mandat, og vi har hverken styrke eller bevæpning til å gjøre det. Det vi imidlertid kan gjøre — og vi gjør det — er å følge med i alt hva israelerne gjør i vårt AO. Vi fotfølger de så langt det lar seg gjøre. Bare vårt nærvær demper, de, det ser vi tydelig.

Forbindelsen mellom

UNIFIL i FN

UNIFILs mandat blir fornyet for perioder på seks måneder, og kan først skje etter anmodning fra den libanesiske regjering. En slik henvendelse blir vurdert opp mot den rådende situasjon i Sør-Libanon av Sikkerhetsrådet i FN. Sikkerhetsrådet opptrer på vegne av FNs høyeste organ, Generalforsamlingen, som imidlertid ikke sitter sammen på samme permanente måte som Sikkerhetsrådet.

— Hvis mandatet skal forandres, må dette ikke bare godkjennes av Sikkerhetsrådet, men også være forelagt de land som deltar i UNIFIL for godkjenning. Hvis situasjonen i området

forandres i vesentlig grad, er det grunnlag for at tilstedeværelsen tas opp til ny vurdering, selv om den pågående seks måneders-perioden ikke skulle være mot sin slutt, opplyser UNIFILs pressetalsmann, Timur Göksel, til Blue Beret.

Göksel, som har vært sivilansatt pressetalsmann i UNIFIL i fem år, et livsløp som han selv sier, gir ut, trykk for at den internasjonale interessen for den fredsbevarende styrken i Sør-Libanon fortsatt er meget stor, selv seks år etter etableringen. Det er stadig pressebesøk fra små og store nyhetsmedia rundt om i verden på besøk i UNIFIL, forteller han.

UNIFIL og israelske myndigheter er meget god og hyppig, med ukentlige møter og daglig radiosamband, forteller Lund, og sier at man kan snakke om en total holdningsendring fra Israels side overfor UNIFIL. For et år siden, og før det, la de ikke skjul på at de helst så at FN-styrken ikke var her, men dette synes å ha snudd, idet de er blitt klar over at UNIFIL utgjør en ganske betydelig sikkerhet også for dem selv. — Nå er dette et punkt vi er veldig forsiktige med, vi må for all del ikke opptre på en slik måte at det kan sies at vi samarbeider med dem. Og der er kanskje det vanskeligste, for vi er her som en nøytral institusjon. INGEN "SLA"

Den libanesiske hæren er bare sparsomt representert i UNIFIL-området, brigadegeneral Lund anslår tallet til å ligge rundt 150 mann. Fra UNIFILs side drives det en begrenset form for utdanning av disse, blant annet i førstehjelp, men også i militære disipliner. Deres kjøretøyer blir vedlikeholdt hos NORMAINTCOY.

— I hvilken grad har man regelmessig kontakt med DFF, de tidligere "Haddestyrkene", i Enklaven?

— Det er nok en viss kontakt på vaktplanet, for å si det slik, der hvor det har skjedd episoder av en eller annen art. Ellers er situasjonen nå den at det som en gang var De Facto Forces, er under reorganisering som den såkalte South Lebanese Army, SLA. Det er et begrep vi ikke har akseptert, og heller ikke bruker, for oss eksisterer det ikke noen South Lebanese Army. Utgangspunktet for det er ganske klart at den libanesiske regjering har nektet å anerkjenne den som en legitim avdeling, den blir sett på som en medløper og har erklært den som uøsket. I det ligger at UNIFIL ikke kan ha noe med "SLA" å gjøre på det offisielle plan, sier brigadegeneral Gabriel Lund til Blue Beret.

Løperguttene

Saqis milslukere. Runners Club-gutta med Athen maraton for øye. Sprek ungdom i alle aldre, som gjerne ser at flere slutter seg til kalori-massakren.

Jagende rundt i NORBATT AO med tunga ute i varierende lengde, med illeluktende kropp — og tidvis med en dopapirull i hånden, selv løs magekonsistens stopper ikke den treningsivrige.

En ti-tolv individer skal allerede ha rottet seg sammen til løpingen, Blue Beret slapp heldigvis billigere fra det, bare tre påtraff vi etter en halvannenmilsrunde.

Noen av de mest innbarke-de av sliterne har satt seg store mål for øye: Delta-gelse i Athen maraton i oktober; og som tidligere — meget tidligere — deltaker av nevnte arrangement er redaktøren av det herværende organ allerede utesket om taktiske forhold-sregler. Som blant annet går ut på at inntaket av retzina og ouzo bør forbeholdes dagene etter løpet, ikke før — eller under.

Som fredssoldater har Saqi-deltagerne en moralsk fordel i Athen, selvsagt, maraton-løpets opprinnelse var fredsbudskapet som ble bragt fra Maraton og inn til Akropolis i Athen. Men det var krigen mot perserne, og dette er UNIFIL-tjeneste i Libanon, så vi skal ikke trekke parallelen alt for langt — tross alt så segnet den arme soldatbud-bringer død om etter at seierbeskjeden var vel over-levert rette vedkommende. Riktignok har vi sett feite tyske turistjoggere segne om i Athen-løypa — den er hard, jøye oss — men de kviknet til igjen, så langt det i utgangspunktet kunne forventes.

De 42 195 metrene i den greske høstsol er imidler-

Veienes skrekk: Lt. Øivind Stiansen, Kristiansand; kpt Harry Nilsen, Trondheim og Lt. Knut Larssen, Trondhjem.

tid ikke annet enn et forsiktig mål å løpe mot for runnerne i NORBATT. Først og fremst er det løpergleden de vil ha framhevet, og til og med ha oss til å tro på. Men for å krydre transpirasjonen tar de gjerne med seg en konkurranse eller to. At NORBATT skal ligge i det absolutte tetskipt i UNIFILs 10 000-meter og halvmaraton er en selvfølgelighet, skal vi tro de glade glisne gutter.

Utover sommeren nå skal varmen trosses og dosene økes. Og her er det aktive løpere såvel som beskjedne koffertløpere. Men flere har allerede slitt seg gjennom — til skotøyproduzentenes store glede — de vel fire asfalterte og harde mil. Og det hevdes at fire kilo går raskt unna på en slik kraf-

tanstrengelse, selv om halvparten skulle tas igjen på vanninntaket om kvelden.

Og humor må være med i alt slitet. Som en ikke ukjent kjøkkensjef, og maratonløper, fra Trondhjem spør:

— Vet du ka en trønder villa vær, viss hainn itj va trønder?

— Nei.

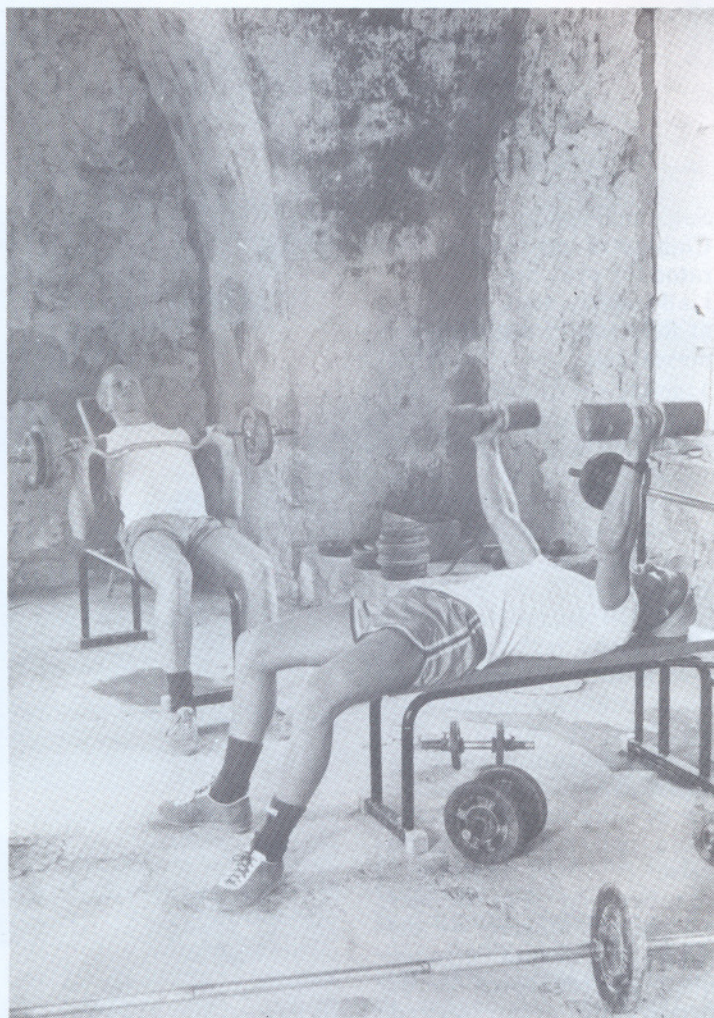
— Du sjønne det, at osloænsern og trøndern diskutert det en gang. Osloænsern sa nå det, at om hainn itj koinn værre det, så fekk hainn nå heller værre bergæner, da. Å hainn dærre bergænsern sa at vess det va så gæli at det itj va nå ainna rå, ja, så fekk hainn vel heller værre osloænsers, da. Å så spurt dæm trøndern — ka villa hainn vær om hainn itj va trønder?

— Da villa æ vært flau.

Svette Saqi- soldater

Selv med trykkende Saqi-varmegrader holder det seg nokså kjølig inne blant vekter og apparater i det likale helsestudio. Hvilket imidlertid ikke er det samme som å si at ikke svetten renner. For det gjør den, av treningssivrige, og etter hvert solbrune, kropper.

Hva man enn måtte mene om kroppsdyrking, joggebølge og idrettsfanatisme: Fysisk forstring er en nødvendighet og uunnværlighet i soldatlivet og det synes ikke å skorte på vilje til å holde kroppen ved like — og for manges vedkommende kanskje vel så det. Og det er ikke bare i "Saqi Helsestudio" velbehagende kalorier fra utmerkede kjøkken settes på porten. Rundt om i den norke kontingenten, i trimrom eller ute på posisjoner — det løftes jern til den store gullmedalje. Karl Marx' svigersønn Paul Lafarge må gjerne ha skrevet om "Retten til dovenskap", Kåre Siem gjerne mene at kalorier er til å spises, ikke telles. Her rekker ikke fettene å bli harskt.

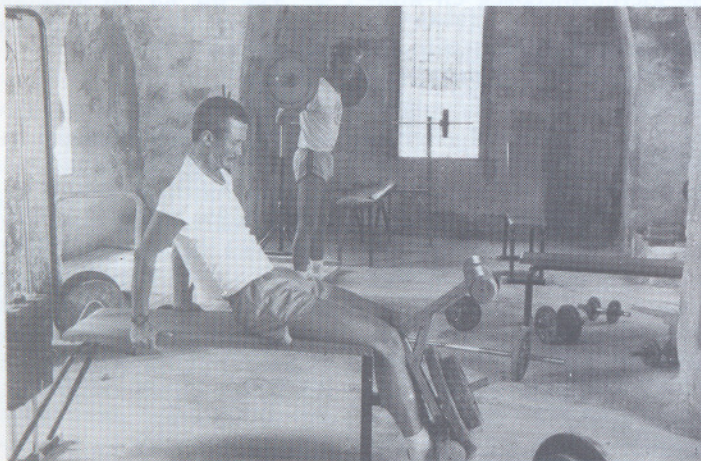
Suveren jernforakt: Fenr. Hallgeir Ingebrigtsen, Tromsø og Geir Engan, Fodøy.

— Det er jevnt over stor aktivitet her, større enn i tolvør'n, slår lt. Helmer Pettersen fast, påtruffet under diverse kilo jern en ettermiddags treningsøkt i Saqi Helsestudio. Innredet med sykkel, vekter og alskens styrketreningsinstrumenter

— under pittoreske bueganger, svalende tykke murvegger.

Vi skal vokte oss vel for å presentere lt. Pettersen som en typisk NORBATT-trenende soldat, aktiv skiløper hjemmefra som han tross alt er, med en daglig treningsdose selv under Libanons himmel. Løping, for det meste, fortelles det oss, men herværende ruller blir ikke anvendt — forholdene tiltaler ikke, for smale veier, for heftig trafikk og etter hver slitt asfalt.

Og i motsetning til flertusen-kroners-klippekort for helsestudi i gamlelandet, står apparaturen i Saqis hitil eneste på markedet der til aldeles fri avbenyttelse. Men betalt for å gå der får du ikke, ennskjønt: Bedre helse og trivsel skulle være lønn så god som noen?

Sterke karer i Saqi Helsestudio: Fenr. Jørn Fossum, Skien og lt. Helmer Pettersen, Sandefjord.

NORGE BEST I BORD- TENNIS

Svetteim og tung pust i et dunkelt lokale. Alvorsfylte, uniformskledde mennesker kranser den trange arenaen. En intim og fortettet stemning. Mye står på spill, det blir bedt om ro, ingen fotografiering, takk. Spenning, nerver.

Ingen gangsterbule i downtown Chicago, men UNIFIL-mesterskap i bordtennis i Italair-regi i Naqoura. Og like dramatisk for det.

Herrer double: Matchball til Norge, Første serve til det motsatte av paradiset. Andre sitter der svenskene allerede burde ha skjont den var livsfarlig.

Gull. Heder og ære. Glitrende smil og en kry coach og i-off. Og rent bord i bordtennis, nesten. Med gull i herrer double og single, og sølv i kvinneklassen. Og pris for beste lag. Oppmuntrende facit etter det første av mange UNIFIL-mesterskap for kontingent XIII. Nordmennene dro tils åi talienere, ghanesere og andre måtte dukke seg for de susende hvite prosjektilene Splintvest kunne vart godt å ha.

Det er ikke galt å skryte av de som er gode, og det var det norske laget. Nesten bra at Dissington i single hadde tatt av gipsen på høyrehånda før turneringen. Nok hadde han vunnet med den, men det kunne kanskje blitt vel mye — en skal ikke påføre motstanderen større psykiske knekk enn strengt tatt nødvendig. Men så var det på med gips igjen. Sånn kan det også gjøres — når en er tid-

Det seirende norske laget i UNIFIL-mesterskapet i bordtennis.

ligere aktiv spiller, trener og oppmann, uten at man dermed trenger å opplyse det til alle og enhvermann, og ihvertfall ikke til motstanderne. Man har da sikkerhetsrutiner.

På alle måter en meget respectabel innsats av det norske laget, hvor sjt. Fure gjorde en god jobb og sikret sølv i kvinneklassen, og hvor Ørbæk og sjt. Aarås ikke hadde de sådår alt for store problemene med å beseire killarna från SWEDMEDCOY, som jo nærmest spilte på hjemmebord.

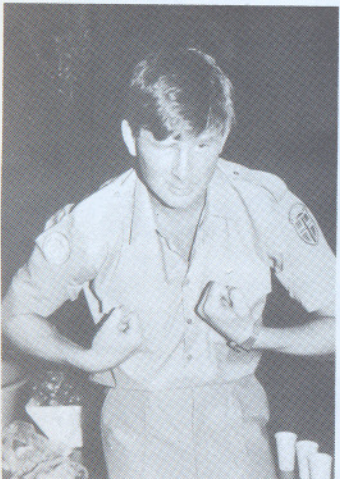

ST. HANS 1984, EBEL ES SAQI

●● 23. juni, baren til stabstroppen: En forhåpentligvis minneverdig midtsommersfeiring i Sør-Libanon, med grillmat — og et glass vin eller øl, etter en lang og tørr periode.

Underlagt Velferden som et service-organ, bringer Blue Beret her en del utvalgte bilder som slapp gjennom sensuren — for dem som trenger håndfaste minner fra den selsamme kveld.

Vi håper så mange som mulig kjenner seg igjen — og tør vedstå seg det. Lykke til.

●● Svenskene i SWEDMEDCOY, UNIFIL HQ/Naqoura, feiret sin midtsommeraften dagen før vår egen St. Hans — og med god timing kunne en således rekke to feiringer. Norge var representert både med NORCO-folk fra andre enden av Naqoura-leiren, og en tilreisende gjeng fra NOR-BATT, som visste å sette pris på en svensk tår.

MP: ALLTID BEREDT

Mange og varierte oppgaver for MP-gutta.

Strengt tatt er den som en liten norsk politistasjon, Victoria Terrasse i Ebel es Saqi — våre lokale lovens voktere, om enn uten påtalemyndighet. Ni stykker er de, med rød snor, og

—Den første måneden var det mest trafikkuhell vi hadde å etterforske, opplyser MP-sjef, lt. Sigmunn Kåpvik. — Fra de helt бага-

tellmessige, men like fullt rapportpliktige tilfellene, til personskaden vi hadde under et trafikkuhell i Rasha-

vi. — Fra de helt бага-
travle dager har de, selv om det på ingen måte har vært noen urolig start på kontingent tretten.

Senkingen av fartsgrensen fra 30 til 20 kilometer i timen har Kåpvik ikke vansker med å forsvare, han mener den er et nødvendig

tiltak for å redusere trafik-
kulykkene. Om trafikkultu-
ren i Sør-Libanon, sier MP-
løytnanten at forholdene jo
er forskjellig fra vi er vant
med hjemmefra, og at vei-
standarden ikke er den sam-
me gode. Dette kan være
bidragende faktorer til de
såvidt mange uhell man
tross alt har hatt — og også
UNIFIL-sjåførenes kjøre-
kultur kan bli bedre, de
uhellene som har vært vit-
ner om det.

Militære fartssyndere tas
hånd om av de respektive
kompanier, sivile overtredere
vil bli utestengt fra ferd-
sel i Saqi for kortere eller
lengre tid, alt etter overtred-
elsens art, opplyser lt. Kåpvik.
Det er stedets sivile ledere
som har fastsatt denne
straffeutmålingen, og de har
samtidig samtykket i de nye
fartsgrensene.

Med fru Fortunas velvilli-
ge bistand lyktes det Blue
Beret å samle hele MP-
staben på ni mann til felles
avfotografering en uvanlig
stille kveldsstund etter mid-
dag. Det skal godt gjøres å
påtreffe hele gjengen, på

En annen side av tjenesten

FN-tjeneste er ikke bare mi-
litær aktivitet, det er også
velferd blant annet. Velferd-
sass. Bjørn Knutslie kan
vise til en annen side av
NORBATT. Flere sider,
faktisk, egentlig tusenvis av
dem. Bestyrer av biblioteket
som han nå en gang er.

Vel to tusen bind er til
utlån i biblioteket i Velferd-
shuset i Sagi. Størst er ut-
valget i kriminal- og spen-
ningslitteratur, får vi opp-
lyst, men her forefinnes også
et allsidig tilbud av roma-
ner, samt en del spesiallit-
teratur.

— Folk må nesten komme
hit til Velferdshuset for å
låne bøker, sier Knutslie.
— Vi har noen bokkasser
ute, men de er noe tynne i
utvalget.

Noe stort utlån vil ikke
bibliotekaren hevde det er,
men et jevnt sig likevel.

Da er vel videoteket i sam-
me avdeling mere benyttet.
Videokassetene blir tilsendt
fra Norge på rotasjon, i
tillegg til at man har en
del egne i bataljonen. Det
dreier seg igjen om et assor-
tert utvalg, hvor det som
ventet går mest i action-

filmer. Videospillene er et-
tertraktet, og fra velferden
forsøker man å komme alle
i møte så langt råd er,
men i den grad det er be-
grensninger blir de som ikke
har ander velferdstilbud
prioritert, forteller velferd-
sass. Knutslie.

Velferdsass. Bjørn Knutslie bestyrer over to tusen bøker, og et assortert utvalg videokassetter — og ønsker velkommen til Velferdshuset.

Nattpatrulje på Carl Petter Jensen og Knut Ole Myrberg.

farten som de er støtt og stadig. Det er i sannhet en aktiv tjeneste MP-soldatene har, fra utrykninger og patruljering, til eskortering og grensetjeneste i Metulla. Med ikke lite papirarbeid på toppen. Hardt arbeidspress og lite beregnelig fritid, men de ni sju korporalene og befalet på to synes å trives med det, og bedyrer et utmerket kamerat skap og fine arbeidsforhold. — Etterforskning skjer særlig i forbindelse med erstatningssaker, forteller lt. Kåpvik. — Det er saker som kommer opp i forbindelse med trafikkuhell, ved skader på hus og på frukttrær. I mange tilfeller dreier det seg om gamle saker som er vanskelig å behandle, det kan være folk som dro fra

byen mens krigen raste som verst, og som er kommet tilbake og finner eiendom ødelagt. Hvis MP i NOR-BATT finner ut at erstatningskravet er berettiget, sendes saken over til MP-hovedkvarteret i Naqoura, hvor også alle trafikksaker med UNIFIL-kjøretøyer involvert skal sendes.

I Ebel es Saqi er det også MPs oppgave å påse at portforbudet for sivilbefolkningen overholdes. Mellom 2300 og 0300 skal det være stille, og ifølge MP-sjefen har ikke det bydd på problemer. Ordensforstyrrelser blant FN-soldatene har heller ikke forvoldt problemer i startfasen av XIII, og cella på Victoria Terrasse har vært stille og tom.

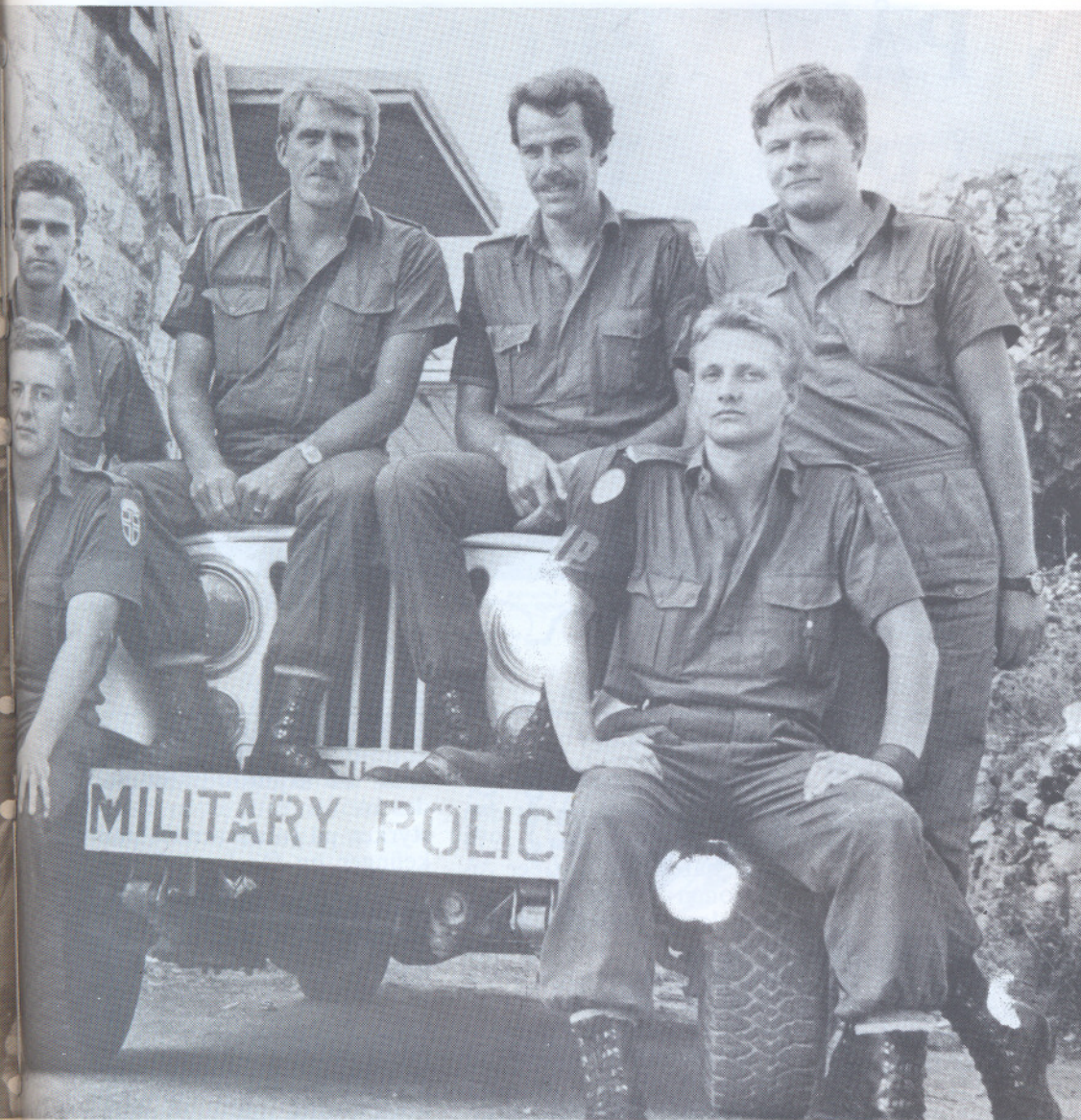

MP-laget en sjelden gang alle er på plass til samme tid, fra venstre: Tommy O. Jan Snipstad, Kolpu på Toten; Finn Løkken, Vågåmo; Per Gunnar Dahl, Kn

AVPASS FARTEN ETTER FORHOLD- ENE

MP-Korporal Knut Ole Myrberg fra Gjerdrum på jobb i Metulla-gaten. Hvert UN-kjøretøy skal undersøkes, som i dette tilfellet en finsk bil.

Jan Tore Rakvåg, Aukra og Carl Petter Jensen, Porsgrunn. Gjerdrum; fjer. Oddgeir Fosshakken, Kolbotn; lt Sigmunn Kåpvik, Lillehammer; Jan Tore Rakvåg, Aukra og Carl Petter Jensen, Porsgrunn.

STILLE DAG I METULLA-GATEN

Ned til Kyriat Shmona for å hente dagens Jerusalem Post, firerettens lunsj på Arzim (fem dollar, specialpris). OK sikkert med en slik kjapp tur over til Israel i spise-pausen, men dagene kan bli lange og kjedelige for MP-korporalene i Gaten i Metulla, grenseovergangen vi bruker mellom Israel og Libanon.

For det er en av NOR-BATTs MP-korporaler som har det daglige oppsyn med all UN-trafikk gjennom denne Gaten, lørdager unntatt, da den er stengt.

Blue Beret var med korporal Knut Ole Myrberg på en slik vakt, og fikk er-

fare at tiden kan falle lang når det — som så ofte er tilfellet — går lenge mellom hver passering av FN-kjøretøy.

—Oppgaven er først og fremst å registrere passasjerene, og undersøke kjøretøyer og bagasje. Det vi spesielt er på utkikk etter, er våpen, narkotika, sprit og sigaretter. Det er strenge innførselsregler til Israel, og de er vi satt til å overholde. De israelske soldatene skal også gjøre sine undersøkelser, men bare med meg til stede.

—En har bare lov til å ta med seg en liter sprit og tre pakker sigaretter inn i

Israel, minner Myrberg om, og selvsagt ikke narkotiske stoffer overhodet. Og heller ikke mer enn seks bokser brus. Våpen og sprengstoff ser han også etter, men de fleste synes å være klar over at det ikke kan medbringes.

—Det hender vi gjør beslag, forteller MP-korporalen, — mest sprit eller Cola-bokser. Disse kan fås igjen på stasjonen i Saqi.

Og sammen med seg på Gate-vakt, har MP-korporalene, som tar jobben på omgang, en israelsk liason-offiser, med eneste oppgave å ha oppsynet med FN-trafikken.

MPCOY I HQ

Sjt. Halvor Aarås fra Lorenskog i Duty Room, HQ Naqoura.

Norge er sterkt representert i MPCOY i UNIFILs hovedkvarter i Naqoura. Av de vel 60 MP'ene i HQ er om lag en femtedel nordmenn, inkludert MPsjefen, oblt. Ødegaard.

— Vi skulle gjerne vært flere, mener sjt. Halvor Aarås, — oppgavene er mange. MP-soldatene i Naqoura er fordelt på flere avdelinger, forteller han. Her er SIS — Special Investigation Section, etterforskningsavdelingen, det er ordensavdelingen og Mobil Section som tar seg av trafikk saker og eskorteteoppdrag. Ikke minst trafikkinvolvert kommer fra bataljonene til HQ.

Sjt. Aarås påtreffer vi i Duty-rommet, med radioen klar. Tre måneder av seks måneders-perioden blir MP'ene ved selve hoved-

kvarteret. Den andre halvparten av tjenesten gjøres på en såkalt detachment, uteavdelinger, i Beirut, Tyr, Nahariya eller Herzeliya.

— Selv om vi her jobber sammen med folk fra forskjellige land, folk som er vant til å jobbe etter ulike rutiner, er det egentlig ikke noen problemer å snakke om. Men i utgangspunktet bør en nok beherske engelsk noenlunde bra, man skal jo blant annet skrive rapportene på engelsk.

Hvor på leave?

Albrig Hauglid, Bardu — NORMAINTCOY:

To uker til Norge og den siste uka på Rhodos. Hjem for å treffe familien, uten noen spesielle planer. Driver litt med jakt, så vi får se. Har vært på Rhodos en gang før, og syntes det var ok, så jeg forsøker igjen.

Korp. Tommy Aadahl Olsen, Fredrikstad — MP Saqi:

De to første ukene skal brukes til å sjekke forholdene hjemme i Norge, mens den siste skal tilbringes i Israel, nærmere bestemt i Eilat sammen med en gjeng fra stabstroppen i Norbatt.

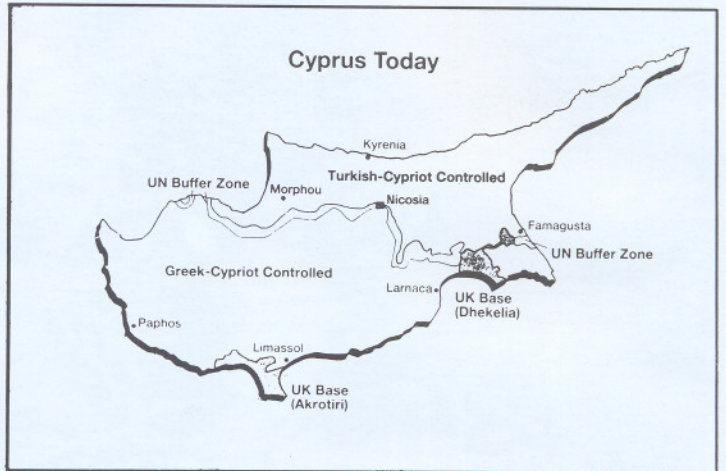
FN PÅ KYPROS: 20 ÅR PÅ VAKT

Kypros er ikke bare mange norske FN-soldaters leaveforetrukneøy, det er også et sted hvor fredsbevarende styrker gjør en viktig innsats. I mars var det 20 år siden FN-styrkene på Kypros, UNFICYP, ble satt inn. Blue Beret har besøkt UNFICYP for å se hvordan våre FN-kolleger utfører sin tjeneste.

Lunsjen på den trivelige terrassen i det danske hovedkvarterets offisersmesse var både velsmakende og hyggelig. Men dansk skinke og ost, øl og schnaps er ikke det samme som å si at FN-tjeneste på Kypros er bare herlige, livets glade dager. UNFICYP har hatt det hett nok, og det forhold at episodene de har å hankses med fortøner seg bagatellmessige i forhold til hva man er vant til fra UNIFIL, kan være en god indikasjon på at styrkenes arbeid har båret frukter.

SKJELLOSORD

— De hendelser dere fyller en dagsrapport med i UNIFIL er nok for et helt års rapport hos oss, smiler major R. I. M. MacArthur, MPIO i UNFICYPs hovedkvarter utenfor hovedstaden Nicosia.

Kypros er delt fra nord til sør gjennom hovedstaden Nicosia.

— Mens det under den tyrkiske landsettingen i den østlige delen av øya i 1974 gikk hardt for seg, er situasjonen i dag rolig, og handelsene er sjelden av alvorlig art. Et unntak fant sted før nyttår, da en gresk soldat ble skutt og drept over buffer-sonen. Etter lange pågående utveking av skjellsord ble det for mye for soldaten på den tyrkiske siden.

I den danske kontingenten, DANCON, sitt hovedkvarter Camp Viking får vi bekreftet at de stridende parter i dag i all vesentlighet begrenser aggresjonen til

bruk av skjellsord. Skulle det bli for hett, retter FN-styrken på en advarende pekefinger og får lovnad om at det ikke skal gjenta seg. For en stund.

Denskene har vært med på Kypros siden opprettelsen av UNFICYP i 1964, og ligger i dag der med en infanteribataljon som teller ca. 340 mann. Ett av de tre kompaniene ligger på den greske siden av grensen, resten på tyrkisk side, og DANCON er stasjonert på den nordlige siden av øya. Videre sørover tar den britiske kontingenten over, kanadierne har hovedstaden Nicosia, mens svensker og østerrikere deler på området sør for byen. I alt teller UNFICYP 2348 mann, sivile iberegnet. Opprinnelig var styrken på om lag 7 000 mann, hvor også Australia, Finland og Irland deltok.

DANCON har hånd om den største sektoren, hvor terrenget gir minst oversikt på grunn av fjellendtheten. Langs grensen — dødsonen som FN-styrkene har suveren kontroll over ligger utallige greske og tyrkiske posisjoner. For de to befolkningsgrupper er det forbudt å krysse grensen, og å overholde dette er en av UN-

Dannebrog opp, og gratis drinker i offisersbaren!

Viking Camp er det klingende navnet på dankenes hovedvarter.

FICYPs oppgaver. I noen områder ligger fruktbare jorder inne i FN-sektoren, og med dansk bevokning tillates bønder å komme å så og høste — under det skarpeste oppsyn fra de respektive sider.

Som hos oss bemanner danskene på Kypros en rekke OP'er, 24 timer i døgnet, 365 dager i året. Den militære situasjonen på øya er stabil, men innenfor UNFICYP regner man med at et eventuelt nytt angrep — enten det måtte komme fra tyrkisk eller gresk side — mest sannsynlig vil finne sted i sektor 1, DANCONs område. Et forhold som gjør at man ikke kan tillate seg å slakke på beredskapen, hvor fredelig og idyllisk kjærlighetsgudinnens øy enn måtte være.

DELT ØY

Kypros har siden den tyrkiske intervensjonen i juli 1974 vært en delt øy. Hovedstaden Nicosia er i praksis mere delt enn både Berlin og Beirut — greskyprioter og tyrkiskyprioter har i prinsippet ikke anledning til å krysse den meget strengt bevoktede grensen, som også turister skal merke seg at det kan være svært usunt å behandle som fotomotiv — hvor fristende det enn måtte være.

Gjennom århundrer befolklet at grekere og tyrkere,

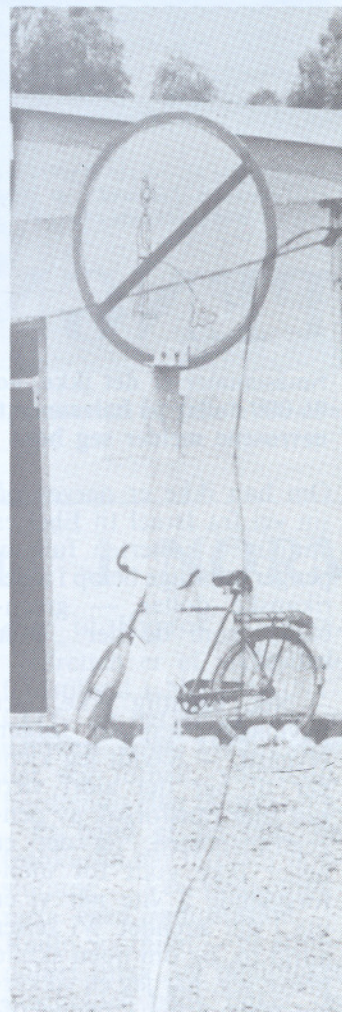

UNFICYP har tjuer år bak seg på Kypros i år.

er ille nasjonale motsetninger ikke nasjonale motsetninger av ny dato på Kypros, og etter selvstendigheten fra Storbritannia i 1960 brøt det ut bitre feider mellom de to folkegruppene. UNFICYP ble satt inn i 1964 for å hindre at full borgerkrig brøt ut.

— Den gang var styrkene stasjonert over hele øya, forteller major MacArthur. — Siden 1974 ligger vi langs buffersonen som deler øya fra nord til sør. 78 prosent av befolkningen er gresk, 18 prosent tyrkisk, men den tyrkiske delen består av 38 prosent av landarealt, fortsetter han.

Etter den tyrkiske invasjonen (i greske øyne) eller fredsaksjonen (i tyrkiske øyne) er to hundre tusen mennesker blitt forflyttet over grensen, og i november i fjor utropte den tyrkiske

Fra DANCON HQ.

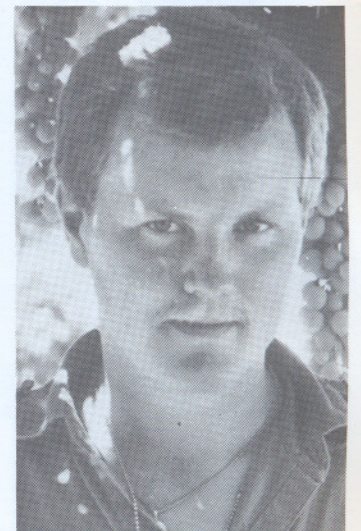
siden seg som selvstendig republikk — til nå bare anerkjent av Tyrkia. I det internasjonale samfunn er det fortsatt den kypritiske regjeringen i Nicosia som anerkjennes som lovlige representanter for Republikken Kypros.

Hvor på leave?

Korp. Ivar Samset, Bergen — MP NAQURA:

Har søkt liv fra 23/7—12/8 på den tiden har jeg sammen med en kamerat tenkt til å ta en rundtur som starter med buss til Kairo, Egypt et par dager, videre med fly til Tunisia, videre etter noen dager med båt til Cecilia, deretter gjennom Syd Italia og så med båt til Korfu. Etter et par dagers opphold der, så videre med båt til Hellas. Der skal resten av ferien nyttes før vi vender nesene tilbake til Tel Aviv med fly.

Korp. Jostein Utstrand, Øland — NORCO:

To første ukene skal tilbringes i Norge. Den siste uken skal tilbringes på Kypros. Nærmere bestemt Ayia Napa. Håper på å treffe mange skandinaver.

Hvor på leave?

Fenr. Tor Øyvind Fjeldstad,
Sambandstroppen —
NORBATT

To-ukers opphold i Ayia Napa på Kypros. Der skal jeg treffe kjenninger fra Norge. Muligens dama kommer også? Den siste uken har jeg vurdert å reise på fotosafari til Kenya, eller en tur til Jordan, Egypt og Syria.

Lars P. Hefte, Torpo —
NORMAINTCOY:

To-ukene skal tilbringes i Norge, mens den tredje skal tilbringes på Kypros. Har ikke vært på Kypros før, og noe får en se seg omkring mens en er her nede. I Norge skal jeg først og fremst slappe av, og treffe familie og kjente.

Paymaster pt. Jørgen Nygård fra Dal, assistert av sine medhjelpere, fenr. Kjell Martin Øverland, Åndalsnes og Olaf Børresen, Lillesand. At kunde A, S-1, major Røssaak, befinner seg bak skranken bør betraktes som unntaket som alltid skal bekrefte en regal. Bemerk kunde B, S-3, major Hoffs korrekte plassering.

PENGNE RULLER

Småsummer er det ikke, dollarbunkene paymaster og hans to medhjelpere har å håndtere. 86 000 dollar på halvannen time har de klart å ekspedere ut på det mest hektiske. Og yrkesnevrosene melder seg helst den 12. i hver måned. Den 12.? Lønningsdag!

Om han ikke er nervøs på sin vei fra Israel til Ebel es Saqi med kofferten full av penger, anselige beløp i amerikanske dollar — greenbacks, som de der over kalles?

— Nei, egentlig ikke, sier paymaster, kaptein Jørgen Nygård. — Såvidt jeg kjenner til har det aldri vært ran eller ransforsøk av pengegransporten, og det er heller ikke godt for utenforstående å vite når vi er ute i det ærendet. Vi reiser alltid to, og om noen skulle prøve seg, har jeg en sikkerhetsmekanisme i pengekoferten, som gjør at jeg kan utløse en farget væske som vil misfarge pengene og gjøre de ubrukelige.

Gjennom Forsvarets Reskapssentral i Oslo kommer pengene til FN-styrken inn på konto i en israelsk bank, og paymaster drar over for å fylle kassa

etter behov.

Paymaster-kontoret i Ebel es Saqi er først og fremst hva vi i Norge ville kalle et lønningskontor. Her kan lønn heves gjennom utskrivning av sjekker. Kontoret tar seg også av reiseregninger for UNIFIL- og nasjonale reiser, og betaler ut reiseforskudd. Gjennom paymaster blir også de sivilansatte lønnet av UNIFIL. Penger for PX og postkontor tas også hånd om gjennom paymaster, til dertil egnede konti. Og FN-dollarren — 1.28 pr. dag — blir sendt paymaster fra Naqoura til utbetaling i kompaniene. FN-dollarren blir utbetalt hver tjenestedag til tjenesten er ferdig, men ikke under eventuell velferdspermisjon, opplyser kapt. Nygård. Han minner også om at etter tre måneders tjeneste vil hver soldat få recreation leave-tilskudd fra

FN, et slags tilskudd til ferien på ti og en halv dollar pr dag i sju dager som en engangs-utbetaling.

Bruken av dollar er gjengs i UNIFIL, selv om libanesiske pund også er i bruk. Vekslinger og vekslingskursen som svinger dag for dag skaper få egentlig problemer, blir vi fortalt. For omregningskursen som brukes i den norske kontingenten er kursen fast én måned om gangen, etter lister fra FRS i Oslo. I det lange løp vil neppe noen tape eller tjene på dette systemet, selv om det fra en måned til en annen kan svinge noe i den enkelte soldat eller paymasters favør.

I tillegg til disse tjenestene er det på paymasterkontoret en får gjøre opp eventuelle bøter og erstatning for tapt eller skadet utstyr. Om sa skulle bli aktuelt.

4-2 CP inngang Saqi

Ved innkjøringen til Ebel es Saqi ligger 4-2 CP som er bemannet av mekketroppen i Kp A. De har til oppgave å kontrollere all ferdsel inn og ut av Saqi døgnet rundt.

Fra kontroll i 4-2 CP Are Jespersen, Moss, Alexander Nielsen, Ås

Gutta har en stri tørn iblandt da trafikken kan være stor. Alle kjøretøyer skal grundig sjekkes så det ikke slippes våpen, ammunisjon eller sprengstoff inn i byen.

Vaktene kan noen ganger fortone seg lange, da de står fem timer på dagtid og syv timer på natten. Men det ser ut som om de trives med jobben. Det er ikke sjeldent de har beslag på CP'en, så at de gjør en god jobb er sikkert.

Kombi-løytnant i NORMAINTCOY

Allsidig stilling for lt. Kai Reinertsen: NORMAINTCOYs kombinerte velferds-, reise-, idretts- og presseoffiser. Med kontortid mer eller mindre døgnet rundt i den lille kåken Villa Arak.

—Reisene tar uten tvil mest tid. For de andre oppgavene har jeg god hjelp av befal og menige, blant annet som oppmenn for idrettsaktivitetene. Og kompanipresten har nå avlastet meg ytterligere ved å ta på seg oppgaven som presseoffiser.

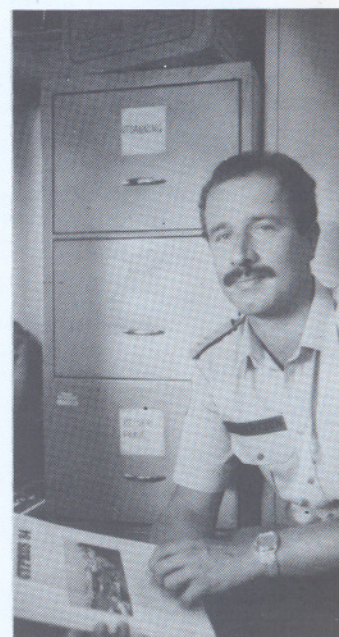
Reisetilbudet Reinertsen kan tilby de ca. 160 i verkstedkompaniet, og de ca. 40 i NORCO, som han også er reiseoffiser for, er om lag de samme tilbud som NORBATT får. Og de aller fleste skal hjem til Norge på leave,

eller til Kypros. 60-timer,

Idretten er et viktig velferdstilbud i NORMAINTCOY, og det er aktiviteter nærmest hver kveld, være det seg fotball, volleyball, bordtennis eller tautrekking.

Et band er på tale, og fotokurset har fått stor oppslutning. Verkstedkompaniets egen radiostasjon — Radio Scorpion — er et populært tiltak, og biblioteket inneholder både bøker og videokassetter.

—Vi forsøker også å arrangere en månedlig kompaniaften, og til St. Hans inviterte vi i tillegg alle sivilt ansatte til en feiring, sier kombinert-løytnant Reinertsen, som selv har erfaring både som reiselivsmann og som undervisningsleder i Forsvaret hjemme.

Reiser, velferd og idrett for lt. Kai Reinertsen fra Kristiansand.

KORNET SKJÆRES I EBEL ES SAQI

●● Til forskjell fra de andre bataljonene i UNIFIL er NORBATT forlagt i landsbyer innenfor ansvarsområdet. Hovedkvarteret ligger i hva som en gang ble kalt Sør-Libanons perle: Ebel es Saqi. Langt på vei

gjenoppbygd går livet etter hvert sin vante og fredfylte gang i Saqi, med handel og landbruk. Juni var måneden for å skjære det gyldne, modne kornet på de små og velutnyttede åkerlappene innimellom bebyggelsen —

som ved NORBATT Plass ovenfor sykestua. Tjenesten i denne landsbyen gir en særlig god anledning til å få et innblikk i libanesiske og arabiske dagligliv — ut over den militære tjenesten i et krigsherjet land.

Hovedkontaktmann Thomas Fjell, Mandal: Godt kameratskap i NORMAINTCOY.

Samhold og kameratskap

—Vi har et godt forhold til ledelsen. Hvis det er noe, er det bare å spørre, så får en et greit svar.

Det sier Thomas Fjell, hovedkontaktperson for mannskapene i NORMAINTCOY til Blue Beret. — Vi kan ikke hatt noen større saker enda, og i størst mulig grad forsøker vi å ordne opp oss imellom, innen tropen. Til nå har det fortrinnsvis vært informasjon og opplysning det har gått på.

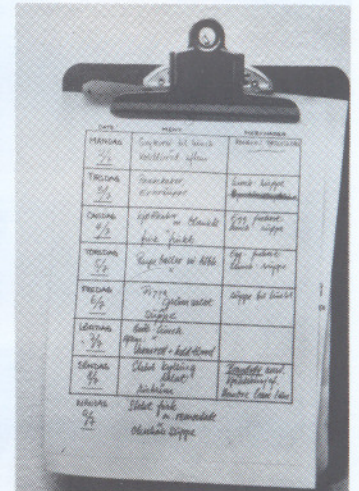
Hver tropp, sju i tallet, har valgt kontaktperson i verkstedkompaniet, og Fjell er talsmann for disse overfor ledelsen. Han og en til av de menige sitter også i Miljøutvalget. Sammenlignet med NOR-

BATT lever mannskapet i NORMAINTCOY tett inn på hverandre, i en liten leir, inngjerdet. Likevel er samholdet og kameratskapet meget godt, blir vi fortalt, det nære samkvemet fører ikke til konflikt og gnisninger.

—Vi har den eneste leiren i hele UNIFIL hvor alle bor på eget rom, forteller Fjell.

—Vi har bygd om og ominnredet prefabene på fritida, og hver og en har muligheter til å gjøre noe personlig ut av innkvarteringen, skape et eget miljø. Vi har lange arbeidsdager, og fritida er det ikke vanskelig å få fylt —her er som sagt mye byggearbeid, det er kursvirksomhet og mye idrett.

Uten mat og drikke...

Variasjon er stikkordet for kjøkkenpersonalet i NORMAINTCOY.

Klubb, kompe, komle, raspeball.

En fantastisk del av det norske kjøkken som smaker like godt under Libanons svettefremkallende sol som på Vestlandet eller i Inntrøndelag.

Eller kanskje enda bedre. Selv om kjøkkenpersonalet på Restaurant Scorpion i Tibnine ikke hadde grynnel og potetmel.

Det er ikke alt som er av ønskelige råvarer som finnes innenfor UNIFIL-systemet, og det er en begrensende faktor i matlagingen. Men et problem som våre kjøkkenfolk likevel ser ut til å hankses godt med — få har grunn til å klage over forpleiningen.

Kost-skala

I motsetning til på Forsvarets kjøkken hjemme er det ikke et kostøre man har å holde seg til i UNIFIL, her er det kostskalaer som definerer hvor mye matvarer en kan få i forhold til mannskap-nærmest på grammet.

Opp finnsomhet må til for å kunne lage god mat, mener kjøkkenpersonellet på NORMAINTCOY. Petter Bjørkvoll, Kvæfjord; Ernst Ragnar Larsen,

Trondheim; Elisabeth Skorge, Kristiansand og kjøkkensjef og proviantforvalter Aksel Hembre, Inderøy.

—Noen valgmuligheter har man riktignok, forteller kjøkkensjefen ved NORMAINTCOY til Blue Beret. — Vi kan for eksempel ta mer eller mindre fisk i forhold til kjøtt.

—Og da blir det gjerne mindre?

—Det viser seg at folket foretrekker kjøtt, det går mindre hvis vi har fisk til middag.

—Alternativet blir da?

—Chicken Charlie nede i gata er vår hardeste "konkurrent", ellers kan man alltid få noe hamburger- eller pølse-mat på messene.

Kjøkkensjef, fenrik Aksel Hembre har dermed høstet den samme erfaring som så mange andre kjøkkensjefer, ikke minst i Forsvaret, at fisk er fisk og kjøtt er mat. Forstå det den som kan,

men mens fisken i gamle dager kunne være norsk, kommer den i dag helst fra Danmark, kanskje kan vi bruke det som unnskyldning for vår fiskefrykt.

Norlunsjcoy

Det er merkelig, men det synes som om mange veifarende FN-folk — og ikke minst nordmenn — har en

tendens til tilfeldigvis å være i nærheten av NORMAINTCOY når det stunder til lunsj. Og så solid og fyldig er lunsjbordet at man har gitt oppnavnet NORLUN-SJCOY.

—Men vi begynner å merke at folk så smått er gått matleie. De spiste noe enormt i begynnelsen, i dag går det

mindre, hvilket vel også kan ha sammenheng med varmen. De majonesrike salatene skal vi også skifte ut og tynne ned på.

Frukt og grønnsaker er libanesiske, og av god kvalitet. Ellers kommer matvarene fra alle kanter, kjøtt fra New Zealand, smør fra Danmark, ost fra Nederland. Det er jevn, god, norsk kost som tilberedes av kjøkkensjefen og hans åtte medarbeidere. Å få god variasjon er det største problemet med de råvarene som finnes innenfor systemet, men med fantasi går det bra. Og lørdag er grøtdag — med både risengrynsgrøt og smørgrøt. Da kommer det gjerne en bil opp fra NORCO for å få seg en sleiv. For gjester har de mange av i Restaurant Scorpion — 416 gjestemåltider ble notert i juni måned.

Restaurant Scorpion, Tibnine — med besøkende helt fra Naqura for å spise lørdagsgrøt.

Afrikanske fredssoldater i UNIFIL

På vei gjennom UNIFIL-området ned til kysten, og i porten i Naqoura HQ treffer vi dem: Hånda kjøpt opp til lua, et stort og trivelig smil i et nattsvart ansikt. GHANBATT.

Menige og offiserer som er på seks-måneders fredstjeneste i Libanon som oss, gjør den samme jobben — men med en helt annen bakgrunn og andre erfaringer. Som tilfellet rimeligvis er med de ulike nasjonale kontingentene som i UNIFIL samarbeider for fredens sak. Blue Beret vil besøke våre utenlandske kolleger for å lære om deres bakgrunn og tjenestevilkår.

Vaktropp HQ

Ghana har vært med i UNIFIL siden 1979, men har

— De ghanesiske mannskapene er frivillige soldater, men blir sendt til UNIFIL-tjeneste, forteller GHANBATTs Commanding Officer, oberstløyntant A. Y. K. Disu.

GHANBATT har også ansvaret for vaktholdet i UNIFIL-hovedkvarteret i Naqoura.

lenger FN-erfaring enn som så, gjennom deltagelse i Congo i 1960, og senere i Sinai i første halvdel av 70-tallet.

—GHANBATT består av 705 mann, et antall som har økt en del siden starten, opplyser bataljonssjef, oberstløyntant A. Y. K. Disu til Blue Beret. — Ghana står også for vaktholdet i UNIFIL-hovedkvarteret i Naqoura, forklarer han, og tillegger at den første force commander i UNIFIL var ghaneser: Emmanuel Erskine.

På besøk i C-kompaniet får vi forklart at oppgavene for de ghanesiske FN-soldatene er om lag de samme som vi selv kjenner dem, og i dag er situasjonen i det ghanesiske AO relativt fredelig. De har fem posisjoner i Enklaven, men har hatt relativt få problemer. Ut-

styret er det samme som brukes hjemme, og er i stor utstrekning kjøpt fra NATO-land, blant annet den tyskproduserte AG'en, som bare i liten grad skiller seg ut fra vår egen.

Vervet hær

Ghana har ikke en vernepliktshær, alle er frivillige som har vervet seg for en periode på seks år. Etter en grunnleggende halvårig rekruttskole blir soldatene fordelt, og kan etter de seks årene søke for en ny periode, og mange tar også en tredje.

—Det er svært ettertraktet å bli tatt opp i det militære, forklarer oblt. Disu. — Ghana er ikke et industrialisert land, og det er få sysselsettingsmuligheter. Det militære fortøner seg derfor for mange som en god mulighet for et stabilt

yrke. De økonomiske vilkårene er kanskje dårligere enn i jordbruket, som er viktig for sysselsettingen i vårt land, men på den annen side må en investere en god del i jorda, og for mange er det blitt et alternativ først å ta tjeneste i militært for å legge seg opp penger, for så å vende tilbake til gårdsbruk.

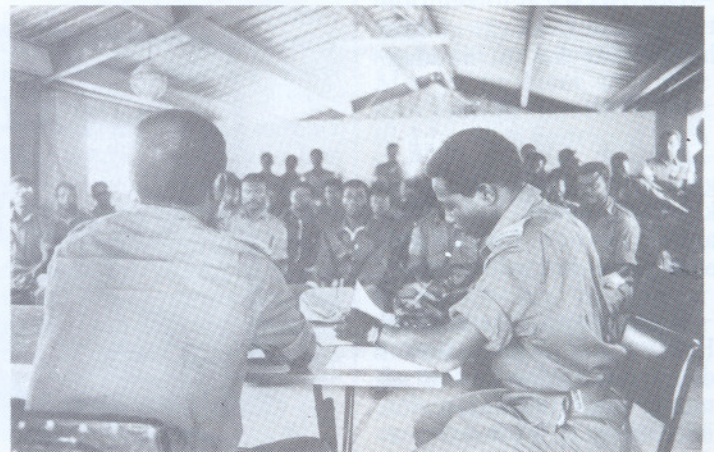
Oberstløyntanten legger til at mange også får yrkesutdanning gratis gjennom Forsvaret, og dermed stiller sterkt etter endt tjeneste. En del personell, både offiserer og menige, får opplæring utenlands, først og fremst i Storbritannia, Canada, USA, India og Pakistan.

For offiserene er det to kategorier: Karriereoffiserer og kontraktoffiserer, hvor siste gruppe består av mye spesialisert personell. Disse får seks måneders befalsutdanning, mot to år for første kategori.

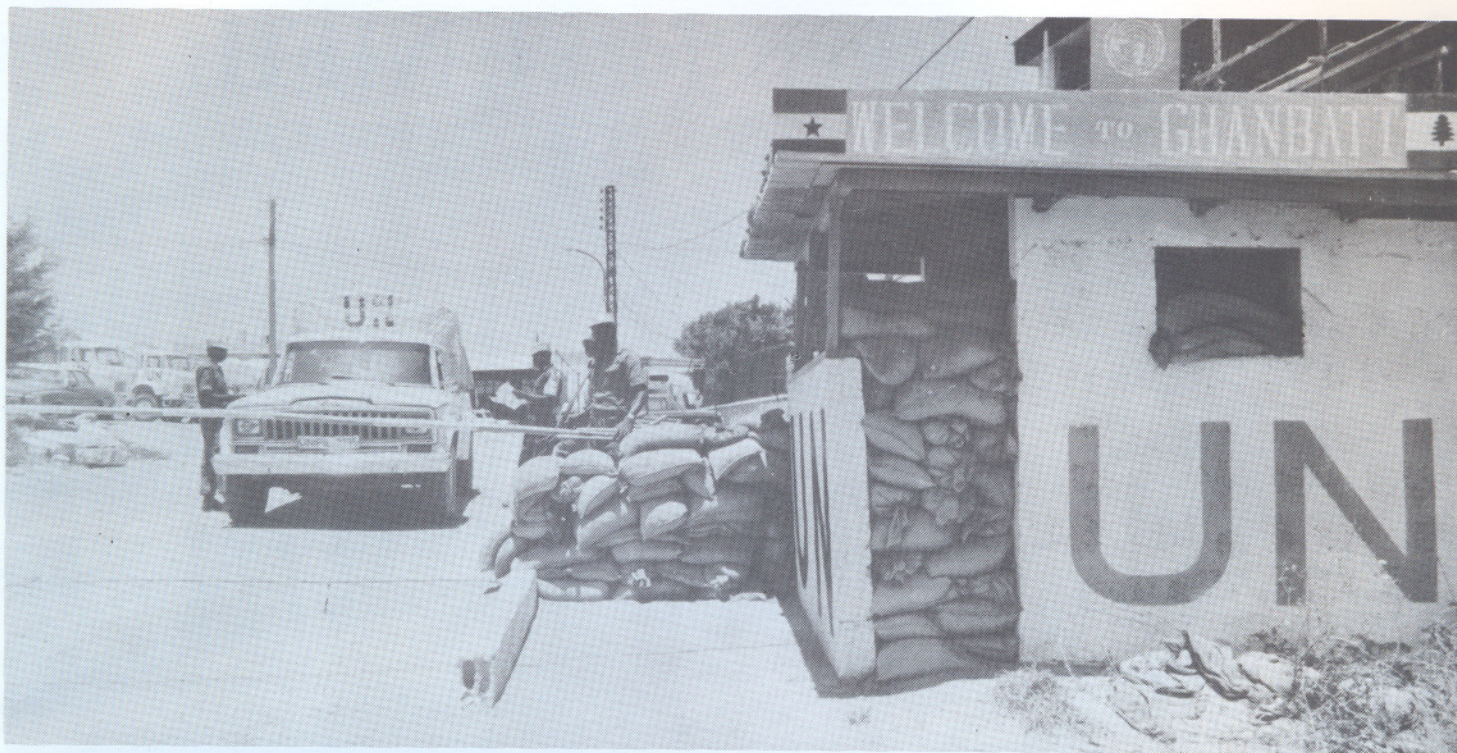
Den ghanesiske hæren er på én divisjons størrelse, marinen har to baser og flyvåpenet tre baser. I tillegg foregår nå en omfattende trening av militssoldater. Det er folk som får 5-6 ukers grunnopplæring i soldatferdigheter, men som ikke er bevæpnet til daglig. Det dreier seg særlig om fiskere og folk som er bosatt langs grenseområdene,

GHANBATT har eget band, som varter opp med hete tropiske rytmer.

Fra et møte i kompani C.

Velkommen til GHANBATT, med hovedkvarter i Kafr Dunin.

og som skal bistå med å forsvare landets territoriale integritet om så skulle bli nødvendig. Dette er en ordning som den nye regjeringen som kom til makten i 1981 introduserte.

Militærkupp

Det vestafrikanske landet Ghana ble selvstendig mars 1957, som et av de første land på kontinentet. Landet består av en rekke folkeslag, men i motsetning til mange andre land i Afrika har etniske motsetninger spilt en liten rolle i landets politiske utvikling. Flere ganger har imidlertid det militære i landet grepet makten, først i 1966, og senere i 1972, 1978, 1979 og 1981.

Dagens ghanesiske leder, flykaptein Jerry John Rawlings, har stått bak de to siste kuppene, men leder en regjering som er sammensatt av sivile, med militære først og fremst i sikkerhetsrelaterte poster.

—Det militære forsøker å bistå sivilbefolkningen så langt mulig er, sier oberstløytnant Disu, — blant annet med veibygging til avsideliggende strøk, og sosialt hjelpearbeid. Vi har også så smått startet med egen jordbruksvirksomhet,

men det er ennå på et begynnende stadium.

Gull og kakao

Ghana — tidligere Gullkysten — er et fra naturens side rikt land, rikt på gull, og på kakao. Landet har gjennom mange år vært en av verdens ledende produsenter av kakao, og er rikt på flere typer mineraler.

Fra det tørre landskapet i nord varierer vegetasjonen fra tett skog til en palmeledd Atlanterhavskyst i sør. Langs denne kysten foregikk en livlig handel med europeerne fra 1500-tallet og utover, men allerede før den tid hadde ghaneserne omfattende handle nordover — med karavanene som krysset Sahara.

Langs den palmekledde kysten ligger handelsstasjoner og fort i tett rekke. Fra noen av disse foregikk den skjendige slavehandelen, en handel også Danmark-Norge tok del i. Vår gamle sjøhelt Tordenskjold var i sine unge dager med på slavehandel fra Gullkysten till Vestindia, og i hovedstaden Accra står fortsatt fortet Christiansborg — som et minne om en svunnen og mørk tid i Ghanas og Afrikas historie.

Samiras dag Mekker for UNIFIL

Major Nesgaard, ord.off. i kontingent XII, sammen med Samira Daabous under innvielsen.

Siste søndag i mai ble St. Georges kirke i Rachaiya innvidd etter at den i mange år har hatt en langt annen funksjon enn et kirkebygg. I sentrum under innvielsen stod to prester fra NORBATT, da både avtroppende BN-prest, major Erling Nerland og påtroppende, major Arne Nataas var til stede.

Ingen vet med sikkerhet når kirken ble bygget, Bygget fungerte som kirke i flere tiår, inntil den fikk en annen og svært alvorlig betydning mot slutten av 60-årene. I hele ti år, fra 1968 or fram til 1978, var kirken tilfluktsrom for et hundretalls mennesker fra denne sønderbombete byen i NORBATT AO. Selv om byens hus nærmest ble knust, ble kirken stående. Den kom så og si uskadd fra både artilleri-ild og flyangrep, og under krigen mellom PLO og IDF i 1976 lå den så og si midt i frontlinjen.

To av de som var i tilflukt i kirken mistet livet.

Til restaureringsarbeidene har Norge gitt 21.000 libanesiske pund, og i tillegg har personell fra NORBATT bistått med mye av malingsarbeidene.

Under innvielsen var kirken fullsatt både av sivile og norske fra NORBATT.

Samira er som nevnt misjonær og hennes misjonsmark ligger i Bekaadalen.

I helgene er hun kirketolk for bataljonspresten og gjør en strålende jobb. De som er til stede under gudstjenestene kan ikke annet enn å bli imponert av denne kvinnen.

På kjøretøyverkstedet i Tibnine: Alf B. Kristoffersen, Senja; Arne Hollup, Nerøy; Bjarne Snopestad, Halden; Jarle Tyldum, Høylandet, Bjørn Elstad, Årdal og kpt Ragnar Johnsen, troppssjef.

Det bankes og skrus flittig på verkstedet i NORMAINTCOY. Kjøretøyer fra hele UNIFIL — og fra den libanesiske hær — skal få best mulig behandling. Og oppgavene er mange.

—Det er svært stor slitasje på kjøretøyene, opplyser troppssjef for kjøretøyverkstedet, kaptein Ragnar Johnsen. — Støvet er slitasjepunkt nummer én, og er umulig å egentlig hansk med. Ristingen og humpingen tar også hardt på, hard kjøring likeså.

Spennvidde Kjøretøyverkstedet i NORMAINTCOY tar seg av et tjuetalls forskjellige biltyper, med 66 forskjellige typer totalt. Selv et imponerende delelager med om lag 25 000 deler kan ikke løse alle problemer gutta på verkstedet stilles overfor. Det er stor variasjon mellom kjøretøytypene, og det er likeledes varierende tilgang på originaldelene. Hvilket vil si at mannskapenes erfaring og evne til improvisasjon stilles på stadig nye prøver. Her tas også deler fra andre merker, og man tar gjerne en tur på

skroten — opplagringsplass for kondemnerte kjøretøyer — for å se om det der skulle ha overlevd brukbare deler.

En ivrig gjeng mekker så svett og møkk spruter på en ny og specialinnredet eskorte bil, som verden neppe har sett maken til. Her får man anledning til sette sammen og komponere utstyr etter lokale behov — og kanskje høste erfaringer som kan komme til nytte for Forsvaret hjemme senere.

Lange dager Fire befall, 26 mekanikere og to fast på verkstedburet hører til kjøretøyverkstedet. Fem sivile mekanikere kommer i tillegg.

—Det sivile innslaget begynte med at vi skulle ta på oss en viss opplæring av lokale, senere har det utviklet seg, og vi har fått noen fast ansatte, forklarer kpt. Johnsen.

De tjue rene mekanikerne har nok å henge fingrene i, og arbeidsdagene er på ingen måte klart avgrenset. Her kan det være nødvendig å stå på til oppgaven er løst, om så fritida må tas til hjelp — som på så mange andre poster i FN-tjenesten.

Gutta gjør stort sett en jobb de er vant til å gjøre hjemmefra, forteller de, men oppgavene er flere og mer varierte i Tibnine, båsene hjemmefra er revet ned. To kvelder i uka jobber de fast overtid på verkstedet, og da får andre ta over bygging av nærforsvarsstillinger, som også skal forbedres og ombygges. Det har blant annet sammenheng med at en ny verkstedhall skal føres opp — grunnen er skutt ut, og leirområdet utvides og må få ny inngjerding. — I det nye verkstedet, som vil ligge utenfor den nåværende porten til NORMAINTCOY, skal J20'ene bli tatt behørig hånd om — av kyndige mekkere ved det norske verkstedkompaniet, som gjør en uvurderlig innsats ikke bare for NORBATT, men for hele FN-styrken i Libanon.

Men først og fremst var vel dette Samira Daabous dag. Misjonæren fra Rachaiya som har kjempet for å oppnå denne dagen. Moderniseringen førte fram takket være henne og flere hjelpsomme fra NORBATT, — både befall og menige.

Transporten på ett plan, for en gangs skyld — 25 mann vi vanskelig kunne klart oss uten.

FULL RULLE

Jo takk, det humper og går.

Kan de vel saktens si på Downtown, på Transporten.

Vi vet ikke om det er en forutsetning for å bli sjåfør i NORBATT, men hemoroider bør den ihvertfall ikke ha, som skal legge ut på turen ned til HQ i Naqoura. Det skal ikke mange turene til på den veien før stasen med å reise falmer.

Stri strøm

I juni måned gikk det med 120 000 liter diesel og bensin i NORBATT. Det vert mykje køyring det, gut. Så er det da også full rulle, dag ut og dag inn, medmindre kjøretøyene står på verksted — og det må ugjenkallelig til, slitasjen er betydelig.

Det er 70 kjøretøyer i

stabskompaniet, Transporten disponerer 22 doninger, og de er 25 mann totalt, hvorav to befal. Det kjøres mye, men ikke helt i ørska, det er mange oppgaver som skal løses: Materiell skal hentes i Tel Aviv, forbruksmateriell fra Naqoura hver uke, følgebilen i eskortelaget er herfra, postkjøringen, dristoffkjøring 60-timere og badeturer, og administrativ kjøring av intet lite omfang.

Og desidert hyppigst er

kjøringen til Israel, blir vi opplyst på Downtown, med HQ/Naqoura som en god nummer to — med kjøring av alskens materiell, fra dopapir til kjøleskap. Men heldigvis ikke proviantkjøring, sukkes det lettet, proviantlaget tar selv hånd om den siden.

Vedlikehold

På nedslitte sørlibanesiske veier hjelper det knapt hvor solid et kjøretøy enn måtte

være. Vi har kjøretøyverkstedet i Tibnins alvorstunge bekræftelse på at her kjøres bilene ned raskere enn bra er. Men transporten må gå og veiene er nå en gang i den forfatning vi selv kan bevitne. Dermed åpnes det for atskillige arbeidsplasser på vedlikeholdssiden.

Periodisk vedlikehold tar man seg av på verkstedet i Saqi, det er en av mange oppgaver i en sjåførs lange arbeidsdag — som ikke sjelden starter før andre har fått hodet i horisontal stilling. Men de fleste oppgaver må tas hånd om av franskmenn i Naqoura og nordmenn i Tibnine.

Lange arbeidsdager og tøffe turer, men de liker seg visst likevel.

MINNEBOK FRA XIII

Som tradisjonen er ved hver kontingentslutt, vil også denne gang alle utkomne numre av Blue Beret i kontingenten bli innbundet i en minnebok. Boka vil i tillegg inneholde noe annet stoff, og bestillingslister kommer til å bli sendt rundt.

Alle oppfordres til å sende Blue Beret hjem til venner og kjente, så også de der hjemme kan få en følelse med tjenesten i Libanon.

